

Presenéčenje.

Melanconia,
Ninfa gentile,
La vita mia
Consegno a te.
Pindemonté.

○j, zopet tu! Odkod pa, deva tožna,
Ti vedna spremjevalka mojih dnij?
Ko sem odšel na pot sem vender mislil,
Da tebe v mestu ni.
Ko hodil sem po górah temnolésh
Samoten, bila si povsod z menój,
In v mračnih gozdih sléharn dan srečaval
Obraz sem mili tvoj.
Ko truden in potrt, jesenski véčer,
Kadár je solnce mrlo za goró,
Sedèč na strmem róbu sam in tožen
Povéšal sem glavó:
Od zadaj taho k ménii te prinašal
Kakòr na krilih lègek je korák,
In mírno si ostajala pri ménii
Potem še dolgo v mrak.

A draga, ti takó zvestó me ljubiš,
Da za menój prišla si sém celó!
Kot senca me povsod slediš, kaj hočem?
Ostani le, naj bô! —

Zamejski.

A prišel vender dan mi je ločenja,
Očetov zopet sem zapustil dom,
S teboj poslovil tudi se in rekel:
Več videl te ne bom.
Saj vém, da ti ne ljubiš trum šumečih,
Ki mešajo se v mestu dan in noč;
Ti večni krik, ropót kočij ti zlatih
Sovražiš na vso moč.
Samoto nemó, mir in gózdne sence
Ti, tožna deva, ljubiš mi nad vsè.
A jaz tja grem, kjer vse je živo, glasno,
Vse gnête se in vrè. —
In vender tu si, bledolična deva,
Ti vedna spremjevalka mojih dnij!
Ko sem odšel na pot, sem krivo mislil,
Da tebe v mestu ni.

Spomin.

Spomin, kam naj bežim!...
Pri oknu nem bedim,
Tja v noč mi zrè okó
Otočno in rosnó.
Li vidiš zvezde jasne,
Kakó so žive, krasne!
Kakó ti vse migljá
Tam z nôčnega nebá!

A kaj, a kaj vse tó?
Kaj ménii vse nebó?
Spominov davnih brðj
Razdira moj pokðj.
Zató, ko vse počiva,
Ponôčni mir uživa,
Pri okau nem stojim
In taho se solzim!

Zamejski.